

DVOJSMYSLNÁ

motto

Marie Irová

Dvojsmyslná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Marie Irová

Dvojsmyslná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DVOJSMYSLNÁ

DVOJSMYSLNÁ

motto

Marie Irová

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Marie Irová, 2024

Cover illustration © Lenka Samešová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-2708-8

ISBN e-knihy 978-80-267-2712-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2713-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2709-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Všem ženám, které s hlavou v oblacích
zůstaly nohama na zemi*

Ani šťastné, ani veselé

Ještě vylepšit expozici, aby červená na balicím papíru v kontrastu zeleného stromku opravdu vynikla. Ty červeně zabalené dárky jsou ode mě. Mezi nimi vykukuje pár zlatých balíčků s velkou mašlí, působí trochu jako zlatokopky mezi hodnými holkami. Aniž bych je rozbalila, vím, co v nich najdu.

Parfém, který dostávám deset posledních Vánoc.

Hodinky, už páté. Zbylé dvoje čekají vybité na poličce, až na ně zase přijde čas. Proč ale měnit baterku, když budu mít nové?

Dárková kazeta s kosmetikou. Tady si nejsem jistá, záleží, na co zrovna byla akce.

Svetr, protože jsem na něj tuhle ukázala v obchodě, že se mi líbí.

A knížka. Pravděpodobně román, v němž se znuřená holka zamiluje do svého kolegy a změní jí to život. Kéž by to alespoň nebylo plné kliše.

Vzpomenu si na jeden dárek, který zůstal ležet zabalený na dně skříně, mám pocit, jako by mi ležel spíš na hrudníku, ještě jsem ze sebe nedokázala setřást tu tíhu. Čtvercový obal schovává desku, kterou jsme

u něj v autě tenkrát poslouchali. Nemůžu ji dát ani nikomu jinému, protože je s věnováním. Když jsem v září lítala po celém městě, abych sehnala podpis interpreta, ani ve snu by mě nenapadlo, že dárek už nepředám. Na druhou stranu, kdyby mi na jaře někdo řekl, čeho všeho budu schopná, asi bych se mu vysmála.

Já?

Upravím fotku ještě podle šablony, do které vkládám všechny obrázky, které nahrávám na Instagram. Teď můžu post vložit.

Šťastné a veselé, ať dostanete nejen pod stromeček to, po čem nejvíc toužíte.

Snažila jsem se vymyslet něco originálnějšího, co ve feedu Instagramu nezapadne mezi nekonečným množstvím podobných příspěvků, ale mozek mi poslední týdný funguje na setrvačnost.

Prohlížím si fotku šťastné rodiny, která na mě vyskočila hned pod mým příspěvkem. V ateliéru je bílé pozadí, v popředí na dřevěných sáňkách sedí krásná blondýnka a vysoký muž s uhrančivýma zelenýma očima, prošedivělými vlasy a strništěm a vzájemně se drží za ruce. Před nimi je kluk, který s bojovým pokřikem běží k objektivu, druhý si malými prstíky roztahuje pusku a ukazuje zuby.

Šílení divočáci, ale moji. Miluju je nade vše. I když jsou někteří (zejména ti velcí) občas duší mimo. Tak ať se milujete šťastně a vesele i vy.

„Musíš pořád koukat do telefonu?“ ozve se vedle mě. Podívám se na svého muže s ovladačem v ruce, přepne na svůj oblíbený pořad, uvelebí se pohodlněji, až péra v sedačce zaprotestují. Hlavně že stála padesát tisíc. Nakonec na mě mrkne a pohladí mě po stehně.

V ruce mi zavibruje mobil, otočím k sobě displej, na kterém čekám notifikaci o lajku z Instagramu. Místo toho vidím ikonu zprávy se jménem, které se na mém telefonu jednu dobu objevovalo častěji než to mužovo. Rychle skryju telefon do dlaní. Kdybych věřila na zázraky, přála bych si teleportovat se teď hned a strávit Štědrý den jinde. Tady přece nemám být. Jdu si napustit skleničku vody, abych dokázala spolknout ten knedlík v krku.

Nedokážu na tebe zapomenout a vlastně ani nechci. Jediný důvod, proč jsem ještě pořád doma, jsou kluci, kteří se tak moc těší na Ježíška.

Nechápu, jak jsem to mohla nechat zajít tak daleko. Na samém začátku byla jen nevinná hra, výplň mých prázdných chvil a zpříjemnění jeho rezignovaného života.

On mě podvádí!

Rozmazané tváře, rozmazané řasenky pod očima, druhé brady a vypláznuté jazyky a zvednuté prostředníčky. Fotka, kterou by za střízliva nikdo do stories nedal.

Na všechny debily světa #fuckyou

„Co je?“ zeptala jsem se namísto pozdravu. Její vždy rozzářená tvář vypadala matně a kruhy pod očima jen podtrhovaly smutný výraz.

„Pojď se mnou,“ chytla mě za ruku, sotva jsem si stihla ke svému stolu odhodit kabelku s notebookem, a táhla mě do kuchyňky. Na kávovaru mlčky stiskla tlačítko pro dvojité espresso, a když byla káva hotová, připravila ještě jedno latté. Její mlčení nevěstilo nic dobrého. Vpadly jsme do prázdné zasedací místnosti, a jen co se zavřely prosklené dveře, spustila.

„Ten debil mě podvádí!“

Začala se třást, ramena jí poskakovala a ruce na klíně vibrovaly ve stejném rytmu, ve kterém nervózně klepala nohama.

„Jak jsi na to přišla?“ Snažila jsem se zachovat klid, i když to nebylo nemožné. Nikdy se mi nelíbil,

ale protože je to moje nejlepší kamarádka, řekla jsem jí to jen na začátku jejich vztahu a pak už jsem tiše přihlížela pohromě, která musela nutně přijít.

„Měla jsem podezření už delší dobu.“

„Proč jsi mi to neřekla?“ Cítila jsem se dotčeně. Vždyť se známe od střední.

„Nechtěla jsem... To je jedno,“ hlesla a na chvíli se odmlčela. Zhluboka dýchala a sbírala sílu, aby mohla říct souvislou větu a nemusela cedit slova skrze vzlyky.

„Poslední dobou mi to přišlo divný. Nějakou chvíli byl ke mně hrozně milej, víš, furt se chtěl mazlit a vyžadoval moji pozornost, a pak najednou jako když utne. Měla jsem dojem, že se mi vyhejbá, nechtěl se mnou spát. Přitom předtím, když jsme den neměli sex, byl uražený. Navíc poslední dobou furt jezdil k rodičům. O víkendu tam byl zas, včera večer se vrátil. Byl zamlkej, něco dělal na počítači a já jsem si ho pak půjčila, protože jsem potřebovala udělat prezentaci. Měl otevřenou aplikaci od chytřejch hodiněk, všimla jsem si, že v sobotu večer tam měl zaznamenanou aktivitu běh. Od rodičů do jedny konkrétní ulice...“

„No a?“

„Tam bydlí jeho životní láska. Holka, se kterou chodil na střední a rozešli se, když šel do Prahy na veřejku. Prostě jsem viděla, že trasa běhu vedla od rodičů k ní. Projela jsem si všechny aktivity, co tam měl zaznamenaný, a sedělo to. Pokaždý, když jel k rodičům, běžel k ní. Jeden běh končí třeba v půl pátý a další začíná v devět ráno druhej den. Od ní k rodičům.“

„Ty krásó.“

Mimoděk jsem se podívala na svoje chytré hodinky. Žádnou nevěru nehlásily.

„Co budeš dělat? Řeklas mu to?“

„Ani to moc nepopíral. Prej si občás napsali, k narozkám a novému roku, a před půlrokem se potkali na třídním srazu. Tam si řekli, že se vždycky milovali a milujou furt. Rovnou jsem ho vyhodila, už ho nechci vidět. Celý to trvalo dvacet minut. Vůbec nevím, co budu dělat, jak zvládnú táhnout nájem sama. Asi si budu muset najít nějaký spolubydlení, jestli nechci tři čtvrtě vejplaty dát za byt.“

„Kdybys potřebovala založit, řekni. My ti pomůžeme,“ pohladila jsem ji po světlých vlasech a ona mi za to poděkovala svým jedinečným pohledem. Chodící důkaz, že šedé oči nemusí být vůbec nevýrazné. Kontrast hravého kočičího tvaru a ocelového chladu dokáže jak pohladit, tak seknout. Vždycky jsem jí oči záviděla, ty moje oříškové, obyčejné tvarem i barvou, mi přišly odjakživa tuctové. Prostě jedna z mnoha. Jediné, díky čemu jsem ochotná je vzít na milost, jsou moje dlouhé a husté řasy. A hlavně přirozené. Ne jako ty umělé, se kterými když holka zamrká, div vás to neodfoukne. Ty mi přišly vždycky směšné. Přesně takové si nechává dělat Tereza, náš benjamínek v kanclu.

Dvaadvacetiletá holka toužící být za každou cenu dospělá, ale vizáž její skutečný věk prozrazovala nedokonalostmi, se kterými si poradí až pozdější zjištění, že méně je někdy více. Nikdy si neuměla nanést make-up pořádně, takže na první pohled byla vidět

maska lemující bradu, čelisti a oblast kolem vlasů. Provokovala okolí holým břichem, muži brunátněli přitažlivostí, ženy žárlivostí.

Také jsem na začátku bojovala se žárlivostí, ale Tereza ke mně vždycky přistupovala jako ke svojí starší kamarádce, chodila se mi vybrečet na rameno, nechávala si ode mě poradit a já jsem postupně zjistila, že jí vlastně nemám co závidět, protože jistota plynoucí ze zkušeností je nakonec příjemnější než neznalost mláď. Nakonec jsme se pro ni s Annou staly pracovními staršími sestrami, které vás rozčilují, když vás poučují, ale stejně si za nimi vždycky přijdete pro radu.

„Půjdeš se se mnou večer opít?“ zaprosily Anniny šedé oči.

„Musím s mužem na nějakou firemní akci. Vůbec se mi tam nechce, víš, jak to je. Samej snob. Jinak bych šla ráda.“

Myslela jsem si, že mě po ginu s tonikem nebude bolet hlava. Možná tak před deseti lety, ale ve čtyřiatřiceti mi stačí dvě skleničky, nula večerí a pár hodin spánku, aby se ze mě ráno stala odulá kreatura. Kdyby to dvěma drinky končilo, bylo by to ještě milosrdné. Podle bolesti hlavy a počtu plateb na mobilním telefonu to byla větší jízda.

Za normálních okolností bych si cestou do práce četla, takhle jsem jen zírala do telefonu. Překvapilo mě, když jsem na Instagramu u profilové fotky viděla barevné kolečko značící, že jsem přidala storičko.

Na všechny debily světa zněl komentář doprovázející selfie mě a Anny, jak si přitukáváme skleničkami

s průzračným drinkem. Se zahanbením jsem proklíkala všechny fotky, co jsem v noci nahrála, tehdy mi to ještě přišlo děsně cool. Za střízliva už to bylo jinak. Chvíli jsem laškovala s myšlenkou je smazat, rychle mě to ale přešlo. Ve svých letech jsem měla ještě právo chovat se občas nerozumně.

„Bacha, aby ti nedal šéf dejchnout,“ zazubil se na mě David, když jsem vešla do kanceláře. Rozhlédla jsem se, Annina židle byla prázdná.

„Vzala si home office,“ odtušil kolega.

Nedivím se, kdybych neměla odpoledne schůzku, taky by mě v práci ten den nikdo neviděl.

„Proč myslíš, že jsem pila?“ vrátila jsem se k jeho poznámce.

„Tohle si dáváš, jenom když máš kocovinu,“ ukázal na předražené velké cappuccino ve značkovém kelímku.

Obrátila jsem oči v sloup. „Dneska mám schůzku s tím novým art directorem.“

„My už to naštěstí máme za sebou,“ konstatoval.

„Proč naštěstí?“

Ušklíbl se. „Sotva mi podal ruku, hned mi tykal, to nemám rád. Působil namachrovaně.“

„Jenom tak vypadá. Jinak je hodnej – sázely jsme se s holkama, která ho sbalí,“ řekla Tereza.

„To musela bejt fakt super hra,“ poznamenala jsem. Tereza se pousmála a podívala se z okna.

Na chvíli jsem zalitovala, že jsem přišla o společné seznámení, jejich dojmy mi moc nepomáhaly. Na co se mám připravit? Když nám před dvěma týdny náš šéf Milan oznámil, že nový art director nastupuje,

mluvil o něm jako o nejkreativnějším člověku, se kterým kdy pracoval. Tereza z téhle nové akvizice byla nadšená. Šlo o jejího vyučujícího ze školy.

„Myslela jsem, že je to on, taková shoda jmen by byla fakt náhodička!“ plácla se do čela, zatímco si celá kancelář projížděla jeho fotky, které na nás vyskočily ve vyhledávači.

„Všechny jsme z něj byly hotový,“ dodala.

„Až tak, jo?“ zeptal se David.

„Má velký charisma,“ ukazovala směrem k monitoru, ze kterého se na nás povrchně usmíval zhruba pětatřicetiletý muž s černými vlasy a očima tak zelenýma, že mě v první chvíli napadlo, že to musel grafik přehnat při úpravě.

„Jenom charisma?“ zasmál se svému fórkou David.

„Je fakt dobrej. Má různý ocenění, rozumí tomu, ví, o čem mluví.“

„A není to náhodou takový to: Kdo umí, umí, kdo neumí, ten učí?“ zapochybovala jsem o schopnostech muže pozorujícího mě z obrazovky počítače. Proč člověk, který je schopný, sbírá jedno ocenění za kampaň za druhou, prodá svůj podíl agentury společníkovi a nechá se zaměstnat?

„Co si ho pamatuju ze školy, vypadal starší,“ řekla Tereza, které sotva oschlo razítko na diplomu.

„To je úděl lidí po třicítce – stárneme a je to na nás vidět,“ usmála jsem se na ni.

Pozdravila jsem šéfa, když jsem vešla do jeho kanceláře. Jako jediný z našeho týmu měl luxus vlastní místnosti, ostatní jsme seděli v open spacu. Že mi to vyhovuje, jsem zjistila až během covidu, kdy

jsme najednou všichni zůstali zavření doma a komunikovali spolu jedině přes video. Nápady jsem z hlavy dolovala mnohem obtížněji a neměla jsem pražádnou vůli být aspoň o trochu víc kreativní, než bylo nezbytně nutné.

„Už jsem se bál, žes zapoměla,“ řekl a vyfoukl dým z elektronické cigarety, kterou nedával nikdy z ruky.

„Potřebovala jsem si ráno něco zařídit.“

„Něco na kocovinu,“ zasmál se, „viděl jsem to na instáči.“

„Já kocovinu nemám, jsem úplně v pohodě,“ snažila jsem se namluvit nejen jemu, ale i sobě. Těžko to šlo přehlédnout. Moje kulaté tváře byly ještě objemnější než normálně, takže se v nich pomalu utápely i moje jinak velké oči, pleť mastná a na bradě memento včerejšího večera v podobě klubajícího se červeného pupínku. Kde jsou ty časy, kdy jsem po večírcích byla ráno svěží a nemusela si nanášet drahé hydratační masky ve snaze dostat z obličeje oteklost způsobenou alkoholem. Nejradši bych schůzku odložila, tohle není první dojem, jaký chci na nového kolegu udělat.

„Jsem rád, že tě s Ondřejem seznámím takhle separé, mám totiž pro tebe spešl úkol.“

Mlčela jsem a čekala, až bude pokračovat. Milan si dával načas, mezitím si měnil náplň do cigarety.

„Chci nás přihlásit do tenderu na kampaň pro jedno vinařství. Bude to fakt pěkná prácička. Kompletní rebrandování značky, takže spousta prostoru pro kreativitu a všechny ty píčovinky kolem.“

Cítila jsem, jak adrenalin, který se mi rozlil v žilách, pomalu vytlačuje zbytky alkoholu.

„Chci, aby sis to zkusila ty. K chlastu máš blízko –“

„Haha,“ skočila jsem mu do řeči.

„– a krom toho si myslím, že by ses mohla posunout dál. Když se ti to povede, tak bys další kampaň mohla dělat sama.“

„Jakože mám připravit podklady do soutěže, a když to vyhrajem, budu tu kampaň mít na starosti celou?“ zeptala jsem se, jestli jsem navzdory svému útlumu pochopila, co se mi snažil říct. Na pozici copy-writera jsem byla dlouho a poslední dobou jsem čím dál víc pomáhala i s jinými částmi kampaň, než bylo vymýšlení sloganů a textů. Bavilo mě to a přála jsem si vyzkoušet si celý proces od začátku do konce. Sama.

„Ještě brzdi. Budete ji dělat s Ondřejem. Abys to pochopila – chci, abys to dala dohromady ty – on tě bude mentorovat.“

Aha. Jsi šikovná, ale ne zas tak moc, radši ti dám k ruce starého vysloužilého kreativce.

„Mentorovat? Proč?“

„Protože potřebuju, aby se tu Ondřej co nejdřív rozkoukal, a tím, že si to s tebou celý projde, to nasaje nejlíp. Buď na něj milá.“

„Proč mu s tím rozkoukáváním nemůže pomoci Tereza? Když se znají ze školy?“

„Právě sis na to odpověděla. To by bylo divný.“

„Nepřijde mi. Nemám čas se tu věnovat nějakému seniorovi.“

„Terezku by nebral vážně, s Davidem by si ho chtěli poměřovat, Anna by ho udupala. Ty to s lidma umíš.“

A kluci s ním samozřejmě budou nejvíc v kontaktu, ale potřebuje poznat i další lidi,“ odpověděl na moji nevyřčenou otázku, proč k tomuhle nemůžou sloužit grafici, koneckonců je to jejich nový šéf.

Než jsme se vydali za Ondřejem, rychle jsme spolu prošli podklady k vinařství. Po svém tatínkovi ho zdědila šedesátnice, která chtěla produkci víc přiblížit ženám. Ačkoli jsou to ženy, kdo si v restauraci objedná častěji víno, svět kolem vinařství je pořád víc maskulinní. Samozvaní odborníci mají tendenci neustále hodnotit, jak se jednotlivé ročníky povedly, tvářit se, že tomu rozumějí, a vynášet soudy, které mohou být pro menší producenty dost bolestivé. Bylo mi to sympatické a pochopila jsem, proč si mě chtěl vyzkoušet na téhle kampani.

Konečně už to nebude jen ženy, víno, zpěv, mohla bych z toho udělat muži, víno, zpěv. Představila jsem si staroušky mlátící pěstí do stolu, že jim krademe tradice a náš feminismus se stane zkázou tradičních hodnot.

Žaluzie jeho kanceláře byly zatažené. Další, který netouží být sdílen. Milan zaklepal na dveře, a aniž čekal na vyzvání, vtrhl dovnitř.

„Vedu ti někoho na seznámení,“ řekl, ale pořád stál ve dveřích, takže jsem přes něj neviděla.

„Pojďte dál,“ ozval se příjemný hlas. Teprve když šéf udělal krok dovnitř, uviděla jsem, kam to vlastně jdeme. Kancelář sice zvenku vypadala identicky jako šéfova, ale vevnitř bylo všechno jinak. Stůl stál čelem ke zdi, u druhé stěny byl přiražený gauč s konferenčním stolkem, na kterém byly úhledně do půlkruhu

vyskládány lesklé magazíny. Vedle se krčila malá knihovna s knihami zarovnanými podle velikosti. A na ní stála zarámovaná, mně dobře známá litografie s červeným čtvercem a obrýlenou dívkou v klobouku stojící pod ním. Takhle se cítí býci na koridě, ta červená barva mě přitáhla k sobě, přestala jsem vnímat všechno kolem.

Pročísala jsem si vlasy. Jak je to možné? Tenhle obraz přece visí u mě doma. Dostala jsem ho ve dvaceti od svého prvního kluka, který se ve mně snažil probudit zájem o umění. Bohužel ve mně probudil zájem o jednoho umělce, na jehož vernisáž mě pozval. Po rozchodu jsem mu dílko chtěla vrátit, ale trval na tom, abych si ho nechala. Myslím, že to udělal schválně. Zprvu mě pohled na Agnes, ženu na obraze, děsil, nakonec jsem si na něj zvykla. Teď ho vnímám jako memento nevěry. Je ovšem pravda, že od té doby Agnes na obraze nebyla svědkem morálního selhání svojí majitelky.

Jestli věřím na osud? Vždycky jsem tvrdila, že ano. Jenže varovná znamení jsem pokaždé ignorovala s přesvědčením, že osud přece není exaktní. Takže i v tomhle případě jsem vztyčený prst s elegancí sobě vlastní odstrčila a začala se věnovat majiteli 99. kusu Suchého *Snu o červeném čtverci*.

„Aleno, tohle je Ondřej, Ondřeji, tohle je Alena,“ popostrčil mě Milan před sebe, aby mi Ondřej mohl podat ruku. Měl pevný stisk, vůbec ne takový, před jakým mě varoval David.

„Můžeme si tykat?“

„Ano,“ usmála jsem se přesně ve chvíli, kdy jeho ruka pouštěla tu moji. Nevypadal jako ten chlápek na fotkách na internetu. Téměř šedivé vlasy, ve kterých si ještě hrdě držely pozici zbytky černých, prozrazovaly, že muselo jít o hodně staré snímky. Potvrzovalo to i pěstěné strniště, které na žádné z fotek neměl. Teď lemovalo jeho čelist a svíralo plné rty. Nos měl trochu nakřivo, dodával by mu drsné vzezření, to by ale nesměl mít velké zelené oči, které naopak působily nesmírně laskavě. Jenže – na tyhle oči jsem se naučila dávat si pozor v dobách, kdy jsem zjišťovala, že oči nejsou oknem do duše, ale vstupenkou do kalhot. Pohled, který je horší než ten Medúzin. Člověk pod ním nezkamení, ale roztaje a posléze přijde o rozum, někdy ještě hůř – o sebeúctu.

„Tak teď mě tu už nepotřebujete,“ spojil před sebou ruce Milan a odešel. Zůstala jsem stát a cítila, jak mi zavibrovaly hodinky na ruce. Podívala jsem se na ně. *Zvýšená míra stresu. Nechcete se vydýchat?*

„Už musíš jít?“ zeptal se Ondřej.

„Ne, promiň, jen koukám, co mi píšou hodinky.“

„A co píšou?“

„Nic podstatného. Že se mám protáhnout.“

„A já ti zrovna chtěl nabídnout, ať se posadíš.“

„Asi si radši sednu.“

„Kávu?“

Kývla jsem. To velké cappuccino se nedalo považovat za kávu, těšila jsem se na pořádnou.

Z chodby jsem slyšela rachtání kávovaru, zatímco jsem se snažila na gauči uklidnit. Pozorovala jsem

hodinky, které oznamovaly, že můj tep je osmdesát sedm. Normálně mám v klidu mírně přes šedesát. V hlavě mi začalo bušit, kocovina se zase hlásila o slovo. Snažila jsem se tomu nepodlehnout, raději jsem se rozhlížela po kanceláři.

Můj pohled přitáhl barevný snímek položený na dokonale uklizeném stole, na kterém byly vedle zaklapnutého notebooku srovnané papíry tak úhledně, že jsem dostala chuť vzít si k ruce úhloměr a přeměřit si to. Dva kluci v Legolandu před velkým hradem z kostek. Kdyby jeden nebyl o hlavu větší než ten druhý, byli by k nerozeznání. Světlé vlasy, široká ústa zkřivená do dětského šklebu, v očích čertíci. Oba na sobě měli tričko s velkým logem značky sportovního oblečení a oba v podpaží třímali krabice se stavebnicí. Takže má děti. Proč na fotce není i jejich maminka? Je rozvedený?

Není, žaloval zlatý prstýnek na levém prsteníčku, který se zaleskl, když přede mě pokládal skleničku, kde se dole krčila nízká vrstva světle hnědé tekutiny a zbytek zabírala našlehaná mléčná pěna.

„Díky.“

„Nechtělasi něco jiného?“

„Ne, dobrý, díky.“

„Určitě? Netváříš se na to.“

„Piju kafe bez mlíka. Ale dobrý, to zvládnou.“

„Seš si jistá? Já ti uvařím novou.“

„Prosím tě, o nic nejde, dobrý. Já to vypiju.“ Rozčilovala mě jeho péče. Vždyť je to jen kafe.

„Milan mi o tobě vyprávěl.“

„Jo? A co ti říkal?“ zeptala jsem se.

„Jsi spolehlivá, šikovná, máš dobré nápady. Smysl pro humor a umíš za to pořádně vzít,“ vyjmenoval a na závěr přidal jeden velký úsměv odhalující rovné bílé zuby.

„Že za to umím vzít? Ten je drzej.“

To si s ním budu muset ještě vyřídit. Znovu se zasmál, a jak se sklonil nad stůl s kávou, ucítila jsem lehkou vůni kořeněného parfému, která mě nepříjemně zašimrala v nose, takže jsem si ho nevědomky začala mnout.

„Nemusíš se hned chytat za nos, vždyť jsi nic neřekla,“ zavtipkoval. Ve smyslu pro humor se asi úplně neshodneme. Ze slušnosti jsem se usmála a pořádně si lokla kávy.

„Synové?“ ukázala jsem k fotce na stole.

„Jo,“ odpověděl a z obličeje mu, navzdory ostrým konturám, zmizela určitá tvrdost. „To je z loňska. Hrozně si přáli jet do Legolandu, tak dostali lístky. Snad už tam nikdy nebudu muset,“ rozmluvil se.

„Proč?“

„Všude fronty jako blázen, kluky samozřejmě nebavilo v nich stát, takže jsme nakonec šli jen tam, kde bylo málo lidí, což zcela logicky byly ty nejnudnější atrakce.“

„Aha.“

„Uplatil jsem je aspoň stavebnicema na doma. Přitom když jsem se jich pak večer ptal, jak se jim to líbilo, a trochu se bál odpovědi, byli nadšený. Nechápu.“

„Děti mají trochu jiné pohled na to, co je a co není zábavný.“

„Hlavně děti mají jiný pohled na to, co je a co není drahý, že jo. Ty děti máš?“

„Nemám. Pustíme se do toho vína?“

Chtěla jsem mít schůzku co nejrychleji za sebou, abych mohla jít domů, koupit si cestou mekáče, doma ho v posteli sníst a prospat se do druhého dne.

Majitelka vinařství se rozhodla změnit celkový koncept, a tak vyrábí vína naturální, kterým se říká také nahá. Speciální jsou v tom, že réva není ošetřována žádnými přísadami, ani těmi, které se používají běžně na biovinicích. Návrat k matce přírodě.

Do lůna, napadlo mě ihned.

„Prostě zpátky ke kořenům,“ řekl, jako by mi četl myšlenky. Nekončí to jen pěstováním vína, i samotný proces výroby se liší. Víno se nesíří, proto z něj druhý den nebolí hlava.

„Kdybych tohle znala dřív, ušetřila bych si spousty nepříjemných rán, včetně toho dnešního.“

Pobaveně si mě začal prohlížet.

„K vínu se musí dozrát.“

„K tomu už jsem dávno dozrála. Dneska v tom měl prsty gintonic.“

Majitelka by chtěla marketing založit na tom, že tohle je víno pro ženy. Moc mi to nesedělo. Nechápu, proč má někdo neustálou potřebu vše rozdělovat na „klučičí“ a „holčičí“, „dámské“ a „pánské“. Jako kdyby obě pohlaví nebyla ze stejného masa a stejných kostí. Jako kdyby mozky měly základ v odlišných buňkách a chuťové pohárky byly striktně rozděleny. Vždycky mě dokáže rozohnit, když mi někdo předkládá, co mi má chutnat. Protože to je pro holky. V baru holce

nikdy neobjednáte whisky, ale peach vodku. Pivo zásadně malé a telefon jí koupíte světle růžový namísto světle modrého.

„To je to samé, jako když každý předpokládá, že všechny holky pijou latté,“ dodala jsem rovnou další příklad.

„A ne snad?“

„Vždyť jsem to teď říkala, že piju kafe bez mlíka.“

„Tak to seš první, kterou znám.“

„Nebo ses jen nikdy nezeptal a automaticky předpokládáš, že holka chce kafe s mlíkem.“

„Já si všímám, co ženy chtějí.“

Jediná odpověď, na kterou jsem se zmohla, bylo povytažené obočí. „Tyhle stereotypy jsou hrozný. Pak nemá být veřejný prostor takový.“

„Myslím, že se pohybuješ v moc úzký sociální bublině. Kdybys z ní vystoupila, všimla by sis, že to tak jasný nebude. Je otázka, jestli chce paní majitelka oslovit širokou masu lidí, anebo takový, jako jsi ty.“

„Nevím, co je špatnýho na takových, jako jsem já. Podle mě to rozhodně není jenom moje sociální bublina. Problém je, že nás nikdo neposlouchá,“ překřížila jsem ruce na prsou.

Tohle bude těžké.

Ondřej dál povídal o kampani, já byla myšlenkami mimo. Když jsem si uvědomila, že nevím, co říká, rázem jsem se uklidnila. Přece je to první schůzka, bude dost času si to všechno stokrát zopakovat.

„Bylo by fajn, kdybys nad tím začala přemýšlet. Podívej se, kdo se ještě zaměřuje na ženský,“ zaúkoval mě.

To si dělá srandu, ne, napadlo mě. Myslela jsem, že to povedu celé já, ne že mi on bude dávat úkoly.

„Tak nám tam hod' nějak schůzku, ať se potkáme,“ vrátila jsem mu to – ale ten korporátní smeč bravurně vybral.

„To není třeba. Prostě si zavoláme nebo napíšeme a sejdem se,“ mrkl na mě, zatímco mě vyprovázel ke dveřím. „Rád jsem tě poznal,“ dodal.

„Mmm. Já taky.“

„Tak se budu těšit na příště.“

„Tak čau.“

Rozbolela mě hlava. Kombinace kocoviny a urputné snahy o soustředění mě zmohla. V kanceláři jsem si sbalila věci, hodila notebook do kabelky a rozloučila se s ostatními, že mám ještě schůzku. Nikdo mi to sice nevěřil, ale ani to nerozporoval.

Celé město už bylo natěšené na jaro, ve výlohách se opatrně objevovala výzdoba plná zelenkavých odstínů, nad budovami ale ještě visela šed' těžkých mraků varujících, že se blíží sněžení. Ve vyprázdněných ulicích to vypadalo jako blížící se apokalypsa. Chladný vítr byl pro mě ten den vysvobozením, nechala jsem ho, ať mi barví tváře, a nejkratší cestou jsem šla na metro a domů.

Tak co, ty můj malý opilče. V kolik přijdeš domů? Mám koupit něco k večeři?

Čím víc jsem se blížila k domovu a léku na kocovinu, který už voněl z umaštěného papírového pytlíku, tím se kocovina zhoršovala. Neměla jsem ani sílu na vytkávání zprávy, raději jsem rovnou vytočila číslo, které jsem měla uložené mezi oblíbenými na prvním místě.

„Ahoj láska,“ řekl, než jsem stihla vůbec pozdravit. Láska mi říkal snad od druhého rande.

„Tak si představ, dostala jsem na starosti projekt, svůj vlastní! Ale spolu s jedním kolegou. Teď jsem s ním měla první schůzku.“ Nakopla jsem kamínek, který se mi připletl do cesty.

„S kolegou, jo?“ zeptal se s žárlivým podtónem. Moc dobře jsem věděla, že si dělá legraci. Nikdy nežárlil.

„Novej art director. Hrozně chytřej, všemu rozumí. Přišlo mi, že mi dává dost sežrat, že jsem mladá,“ postěžovala jsem si.

„Copak nejsi mladá?“

Empatie nebyla jeho silnou stránkou. Mlčela jsem.

„Seš tam?“

„Jo.“

„Třeba se od něj něco přiučíš. A kdyby to byl debil, tak si řekni, že je to jen na chvíli, doděláte projekt a každý si pak půjdete po svým,“ snažil se uklidnit hmatatelné ticho na druhé straně spojení. Po chvílce jsme se rozloučili, už mě nebavilo snažit se s někým komunikovat, jen jsem se chtěla doma dát do kupy.

Jak ti je? vyťukala jsem a poslala zprávu svojí nejlepší kamarádce.

Lepší kocovina než přemejšlet nad tím debilem.

Chápu. Btw můj muž mi říkal, že se poptá po nějakým bytě, jestli někdo o něčem neví.

Vzpomněla jsem si na náš ranní rozhovor. Ani trochu se nezlobil, že jsem dala přednost svojí nejlepší

kamarádce. Bral ji jako nedílnou součást mého života, ačkoli jejich povahy nemohly být rozdílnější.

Oooo, ten je nejlepší! Děkuju!

Ještě neděkuj, není za co. Mimochodem, tak už jsem se taky seznámila s Ondřejem. Přišel mi jako namachrovanec.

Fakt? Mně ne, spíš naopak. Možná jen neměl den.

To nás bylo víc, kdo jsme neměli den. Zapnula jsem si zvuk na mobilu, abych slyšela, kdyby mě někdo sháněl, a zalezla pod deku na gauč, kde jsem usnula rychleji, než skončil jeden díl mého oblíbeného seriálu, který jsem viděla už minimálně stokrát.